

கொற்கை நாவலில் பரதவர் இன மக்களின் வாழ்வியல் கூறுகள்

பா. ஜான்சன் அ. *

அ தமிழ் உயராய்வு மையம், அமெரிக்கன் கல்லூரி, மதுரை-625002, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Elements of Life of the Pandvar People in the Novel Korkai

P. Johnson a, *

^a Center for Tamil Studies, American College, Madurai-625002, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:

johnpasuppara@gmail.com

Received: 11-12-2021

Revised: 01-05-2022

Accepted: 11-05-2022

Published: 30-07-2022

ABSTRACT

Joe D. Cruz titled the novel Korkai, which travels through time more than a century. Korkai is an ancient port city ruled by the Early Pandyan Kingdom. It tells the long history of the Pandavas of Tuticorin. It is also a great resource to learn about the life of the marine fisher folk. This book, which accurately and artistically explains the changes brought about in the Bharatava society by the domination of foreigners, the arrival of Christianity, the liberation struggles, the changes that took place in independent India, and the arrival of modernity, is also a document that includes all the elements of a race's identity, culture, life, and history. The events of the novel begin in 1914 and conclude in the year 2000. During this period, over two hundred Pandavar social men of Korkai came and went over four generations. The story is shaped by the subtle depiction of various events and different faces of people, as well as the astonishing spheres of change. This novel tells the stories of three generations of thirty thousand families through the language of the coast as a beautiful fiction about the changes in the lives of the people who own the woven land after European arrival. It starts with the death of the Pandava community leader and unfolds before us countless scenes before the flood of eighty-six years and ends with the death of the character Philip. The novel not only talks about the people but also the social, economic, and cultural changes that took place during these times. After the Portuguese and the British left the country and the native government came, the 'Korkai' novel is an excellent source to explore how the Pandava community that lived in Korkai established itself and came beyond the flood of time. The purpose of this article is to identify the richness of the woven land, the pride, the valor, characteristics, beliefs, elements of worship, and the activities that hinder the development and progress of the people of the maritime people.

Keywords: Elements, Fishermen, Killing Mint, Weaving Land

முன்னுரை

குறிஞ்சி வாழ்ப் பழங்குடி மக்களும் நெய்தல் நிலக் கடல்சார் மக்களுமே தங்களுடைய தொன்மையை இழக்காமலும் பண்பாட்டைச் சமரசம் செய்து கொள்ளாமலும், கால ஓட்டத்தை எதிர்த்து நிற்கின்றனர். அதனாலேயே இவ்விருவரும் பல்வேறு தொல்லைகளுக்கும் ஆட்பட்டு வருகின்றனர். அவர்தம் நிலப்பகுதிகளும் சூறையாடப்பட்டு, வாழ்விடங்களில் இருந்தே வெளியேற்றப்பட்டு வருகின்றனர். கொற்கை நாவல் முற்றிலும் காலத்தை தழுவி, கடல்சார் பரதவர் இன மக்களின் வாழ்க்கையைப் படம்பிடித்துக்காட்டும் நூலாக அமைந்துள்ளது. ஒரு நூற்றாண்டு கால இடைவெளியில் நடந்தேறிய செய்திகள் வாயிலாக இம்மக்களின் தற்காலத்திய வாழ்க்கை நிலைகளையும், கடந்த கால

வரலாற்றையும் ஒருங்கே அறிந்துகொள்ள இந்நாவல் உதவுகிறது. நாவலில் பதிவாகியுள்ள கடல்சார் பரதவர் இன மக்களின் வாழ்வியல் கூறுகள் இக்கட்டுரையில் ஆராயப்படுகின்றன.

நெய்தல் நிலத்தின் பெருமையும் வளமும்

கடல்சார்ந்த நிலத்தின் வருணைகளோடு நாவல் தொடங்குகிறது. இவ்வருணைகள் சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்பிடப்படும் நெய்தல் திணைப் பாடல்களோடு ஒப்புநோக்கத்தக்கது

“குணதிசை கதிரோன் தொடுவானில் உதிக்க, குடதிசையில் கறுப்பு தெரிந்தது. கறுப்பிலிருந்து பிரிந்த வெண்கொக்குக் கூட்டங்கள் வானில் பூமாலையாய்ப் பறந்து விரிந்தன. மிதமாய் வீசியது வாடைக் கொண்டல். நாவாயின் அணியத்திலிருந்து கடலிறங்கிய நங்கூரக் கயிற்றைச் சுற்றியபடி போக்குக் காட்டிய கெழித்தி மீன் கூட்டம் பொருணையின் காயல், குச்சு குச்சாய்ப் பனைமரங்கள், உடங்காடுகள் வட துறை உப்பு வயல்கள், பரதவரின் அம்பா ஓசை, களியல் கழியாட்டம்” என நெய்தல் நில வருணையோடே நாவல் தொடங்குகிறது (Joe D'Cruz, 2017).

“கானலம் சிறுகுடிக்க கடல்மேம் பரதவர்

நீல்நிறப்புன்னைக் கொழு நிழல் அசைஇ,

தண்பெரும் பரப்பின் ஒண்பதம் நோக்கி,

அம்கண் அரில்வலை உணக்கும் துறைவனோடு”

என்று நற்றிணையில் அம்மூவனாரால் பாடப்படும் முந்நீர்ப் பழமையும் பெருமையும் வளமும் செறிந்தது. கடற்கரையின் அழகிய சிறுகுடியில் வாழும் மீன் பிடிக்கும் பரதவர், நீல நிறப் புன்னை மர நிழலில் தங்குவர் (Avvai Duraisamy pillai, 2010). குளிர்கடல் கொந்தளிக்காத நேரத்தில் அழகான ஓட்டைகள் உடைய மீன் வலையை உலர்த்துவர். கடல் வளம் மட்டுமல்லாது கடற்கரை மணலும் தாதுக்களும் நிறைந்தது. பனையும் தென்னையும் பாக்கும் ஞாழலும் அடர்ந்தது. கட்டுமரமும் வத்தையும் வள்ளமும் தோணியும் கப்பலும் கொண்டு கடலை ஆளும் இப்பரதவர் புற வாழ்வியல் சார்ந்து நோக்கையில், அவர் தம் வீரம், வாழ்வை எதிர்த்து நிற்கும் ஆற்றல், கடலெறிந்து மேற்செல்லும் துணிச்சல், இன்ன பிற பண்புகள் வெளிப்படக் காணலாம்.

நெய்தல் நில மக்களின் வீரமும் பண்பும்

தோணியைக் கொள்ளையடிக்கக் கடற்கொள்ளைக்காரர்கள் வந்தவுடன் தோணியிலிருந்து குந்திருக்கத்தையும் மெழுகையும் அண்டாவில் கொதிக்க வைத்து அவர்கள் மேல் ஊற்றி எந்தச் சேதாரமுமின்றி அவர்களிடமிருந்து காப்பாற்றும் லொஞ்சின் என்பவரின் செயல், கடல்சார் மக்களின் நுண்ணறிவு எத்தகையது என்று வியக்க வைக்கிறது. பொதுவாக மீனவ மக்கள் முரட்டு சுபாவம் கொண்டவர்கள். உணர்ச்சிவசப்பட்டு அடிதடிகளில் இறங்குபவர்கள். யாருக்கும் அடங்க மாட்டார்கள் என்பது போன்ற கருத்துக்கள்தான் பரவலாக சமவெளி மனிதர்களிடம் பதிவாகியுள்ளன. ஆனால், பிற மக்களை அன்போடு வரவேற்று விருந்தோம்பல் செய்யும் நற்பண்புகள் நிறைந்தவர்களாக நாவல் குறிக்கிறது. ஆமந்துறை அந்தோணியார் திருவிழா நாட்களில் தம் ஊருக்கு வரும் மக்களைப் பரதவர் உள்ளன்போடு தங்கள் வீட்டிலேயே தங்க வைத்து உபசரிக்கும் காட்சிகளும் நாவலில் இடம்பெற்றுள்ளன.

உணவு முறைகள்

பரதவரின் உணவு பெரும்பாலும் கடல் சார்ந்தே அமைந்திருப்பதில் வியப்பொன்றும் இருக்க முடியாது. கொற்கை நாவலில் அவர்களின் உணவு குறித்தும், அவற்றில் சிலவற்றின் செய்முறைகள் குறித்தும் காண முடியும். மீன் குழம்பும், கருவாட்டுக் குழம்பும் அவர்கள் முக்கிய உணவாகவும் ஆட்டுக்கறி சிறப்பு உணவாகவும் உள்ளன. சங்குச் சதையை எடுத்துத் தூய்மை செய்து காய வைத்த

பின்பு சமைத்து உண்பது மிகவும் சுவையானதாக இருக்கும் என்ற குறிப்பையும் நூலில் காண முடிகிறது. "கொட்டப்பிளி கரைத்து, மசாலா சேர்த்து, பதம் விடாமல், வெங்காயம் உரிச்சி, ஒரு பச்ச மொளகாயும் நசுக்கிப் போட்டுக் கொதிக்க வைத்து இறக்கினால் காரப்பொடி மீன் வாசம் தூக்கும்" என்ற பதிவும் கடல்சார் மக்களின் தனித்த உணவுமுறையைச் சுட்டுகிறது (Joe D'Cruz, 2017). வேளா முட்டைப் பணியாரம், திருக்கைக் குடல் வறட்டி என்று பல்வேறு வகையான, பிற மக்களுக்கு பெரிதாக அறிமுகமில்லாத உணவு வகைகளை நாவலில் காண இயலும்.

தொழில் முறைகள்

கொற்கை துறைமுகம் முத்தால் புகழ்பெற்றச் செய்திகளைச் செவ்விலக்கியங்கள் பல்வேறு இடங்களிலும் இனிதே எடுத்துக்கூறுகின்றன.

“பரப்பின், இவர்திரைதந்த ஈர்ங்கதிர் முத்தம்

கவர்நடைப் புரவி கால்வடுத் தபுக்கும்

நற்றேர் வழிதி கொற்கை முன்றுறை”

“கொற்கை முன்றுறை இலங்குமுத்து உறைக்கும்”

பரதவ நாட்டிலுள்ள முக்கிய நகரான கொற்கை முத்துக்குளிப்புத் தொழிலுக்கு உரிய ஒரு நடுவிடம். இந்நகர மக்களில் பெரும்பாலோர் முத்துக்குளிப்போராகவும், சங்கறுப்போராகவும் இருந்தனர். "முத்துக்குளித்தல் செய்வோரே சங்குக் குளித்தலையும் செய்கின்றனர்" (Murukanantam, 1990). முத்துக்குளித்தல் பாண்டிய நாட்டின் வருவாயில் பெரும்பகுதியாக இருந்த காரணத்தினாலேயே பட்டத்து இளவரசர் அங்கேயே தங்கியிருப்பது வழக்கமாயிருந்தது. ஒரு காலத்தில் கடற்கரையிலிருந்த இந்நகரம் கடல்கோளால் அழிந்து பின்னர் காயல் என்னும் துறைமுகம் ஏற்படுத்தப்பட்டு அதுவும் கடல்கோளால் அழிந்துவிட்டது என்ற செய்தியும் பண்டைய இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன.

“தட்டு மிதப்பானில் வலைக்குடிக்காரர்கள் கைகோர்த்து நின்றிருந்தார்கள். அபாயகரமான வேலைக்காக நடுக்கடலில் நிற்கிறோமே என்ற கவலை அவர்கள் முகத்தில் இல்லை. கடல் வேலைகளில் அவர்களுக்கிருந்த ஈடுபாடும் அர்ப்பணிப்பும் ஆச்சரியமளிப்பதாய் இருந்தது. சிறந்த உழைப்பாளிகளான பரதவர்களின் அர்ப்பணிப்பு மிக்க தொழில் பற்றினை இங்குக் காணலாம் (Joe D'Cruz, 2017).

“பரத என்ற சொல்லுக்குக் கடல் வணிகத்தில் ஈடுப்பட்டவன் என்றும், தமிழ் வணிகர்களுடன் சேர்ந்து ஈடுப்பட்டவன் என்று பொருள் இருக்கிறது” (Arunakiri Paramacivam, 2005). முத்துக்குளித்தல், மீன் பிடித்தல், சங்கறுத்தல், உப்பு விளைத்தல் போன்றவை இன்றைய பரதவ மக்களின் முக்கியத் தொழில்களாக இருப்பதை கொற்கை நாவல் குறிப்பிடுகிறது. கட்டுமரம் குறித்தும் தோணி கட்டும் முறை குறித்தும் மிக விரிவாக நாவல் பேசுகிறது. ஆணி முத்து, சுண்டு முத்து என்று பலவகை முத்துக்கள் குறித்தும் தகவல்கள் நமக்கு இந்நூல் அளிக்கிறது. மூச்சை அடக்கிக்கொண்டு முத்துகளையும் சங்குகளையும் மூழ்கி எடுக்கும் விதங்களையும் நூலில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

“மூச்சு அடக்கிப் போறவனுக்கு தான் தண்ணிக்கிள்ள இருக்கது மறந்துரும். கூட ஒரு சங்கு. கூட ஒரு சிப்பியின்னு ஆச உடாது. கூட ஒரு சங்கெடுக்குற அந்த சொடக்கு போடுற நேரம், உசுரக்குடிச்சி போடும். இதெல்லாம் தெரிஞ்சும் புள்ளயல எப்புடின்னேம் சங்கு குளிக்க அனுப்புதியா?” பிச்சைக்கனி, எண் ஜான் ஒடம்புக்கு சிரசே பிரதானமின்னு எவஞ்சொன்னாம். என்னய கேட்டா. வவுருதாம் பிரதானம்” (Joe D'Cruz, 2017).

மீன்பிடித்தலும், முத்துக்குளித்தலும், சங்கறுத்தலும் மிகவும் கடினமான வேலைகள். உயிரைப் பணயம் வைத்துக்கொண்டுதான் கடலுக்குள் மூழ்கியும், கரையைக் காணாமல் பல நாட்களாகவும், வாரங்களாகவும் கடலில் வாழ்ந்துகொண்டு தங்களுக்குப் பொருளிட்ட வேண்டிய கட்டாயத்தில் மீனவ மக்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதை இச்சான்றுகள் உணர்த்துகின்றன.

நம்பிக்கைகள்

மனிதன் நம்பிக்கைகளாலானவன். மனித வரலாறு எவ்வளவு பழமையானதோ, மனித நம்பிக்கைகளும் அதுபோன்றே பழமையானவை. இயற்கையின் பிரம்மாண்டத்திற்கு முன்னால் நிற்க முடியாத மனிதன் தன் தோல்வியையும், பிரமிப்பையும் அதை வழிபடுவதன் மூலம் சமநிலைப்படுத்திக்கொள்ள முயல்கிறான். இதுவே நம்பிக்கைகளின் தோற்றக் காரணியாக உள்ளது.

தோணியில் பயணத்தைத் தொடங்கும் சமயத்தில் “அணியத்து ஏராக்கட்டையின் முனையைக் கழுவி, முதலில் கோவிலைப் பார்க்கும்படி வரச் செய்து, பூமாலையை ஏராக்கட்டையின் முனையில் மாட்டி ஊதுபத்தி பற்ற வைத்து இறை வழிபாடு” செய்யும் விதத்தினைக் காணலாம் (Joe D'Cruz, 2017).

“பரதவப் பழங்குடியினர் இந்து மதத்தை விட்டுக் கிறித்துவத்திற்கு மாறிய பின்பும் இந்து மதச் சடங்குகளை அவர்கள் கை விடவில்லை” (Joseph Anthony John, 2002). திருமணம், பிறப்பு, இறப்புச் சடங்குகளிலும் இந்துச் சடங்கு முறைகளையே பின்பற்றுகின்றனர். இவர்களின் இவ்விதப் போக்குகளைக் கிறித்துவப் பாதிரியார்கள் கண்டிக்கும்போது கூட, அவர்கள் முன்பு வணங்கி வந்த இந்துமதத் தெய்வங்களை வழிபடுவதை முற்றிலுமாக துறக்கவில்லை. படகுகளில் பயணம் செல்கையில் ஏதாவது அசம்பாவிதங்கள் நேர்ந்தால் ‘தேவ தாயே’, மாதாவே’ என்று கன்னிமரியாளை அழைத்து உதவி வேண்டுவதோடு ‘சந்தன மாரி’ யையும் வணங்குகிறார்கள். கிறித்துவ மதத்தினராக வாழ்ந்துகொண்டே சந்தன மாரியைக் கோயிலில் சென்று வழிபடுவதும் விளக்குப் போடுவதும் கொடை செலுத்துவதையும் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். கொற்கை நாவலில், தன் கணவன் பிலிப் தோணி வாங்கினால் சந்தன மாரிக்கு வெள்ளிக் காப்பு செய்து போடுவதாக சலோமி, வேண்டிக்கொள்கிறாள் இன்றைக்கும் தோணியில் செல்கையில் குமரிமுனை தாண்டும்போது ஆத்தாளுக்குத் தேங்காய் உடைக்கும் வழக்கம் அவர்களிடையே இருப்பதை கொற்கை நாவலில் நாவலாசிரியர் பதிவு செய்திருப்பார். பரதவர் பாடும் அம்பாப் பாட்டில் மாதாவைப் பற்றி இருப்பது போலவே, பரத்தி மகள் தெய்வானை குறித்தும், அவளை மணந்து கொண்ட முருகனைப் பற்றியும் கதைகள் உள்ளன. அத்துடன், நாட்டுப்புறத் தெய்வமான ஒத்தப்பனை முனுசாமியின் கோவில் குறித்தும் அவர் தம் நம்பிக்கைகள் குறித்தும் தண்டல் தாமஸ், பிச்சையா என்ற கதைமாந்தர்கள் வாயிலாக பேசப்படுகிறது (Joe D'Cruz, 2017).

பரதவர் குலத் தலைவரான பாண்டியபதி வருடந்தோறும் அரியணையேறிய நாளில் கன்னியாகுமரி, மதுரை மீனாட்சியம்மன், திரு உத்திரகோச மங்கை, கொற்கை சந்தன மாரி என்றவிடங்களிலுள்ள கோயில்களுக்குச் சென்று தரிசனம் செய்து கொடை கொடுக்கும் வழக்கம் இருந்திருக்கிறது. நம்மிடம் இல்லாத தெய்வ நம்பிக்கையையா சீமையிலிருந்து கொண்டு வந்துவிட்டார்கள் என்று அடிக்கடி மனம் வெதும்பிச் சொல்வாராம் பழைய பாரம்பரியப்படி வருசா வருசம் மகுடமேற்ற நாளில் கன்னியாகுமரி, மதுரை மீனாட்சி திருஉத்திர கோசமங்கை கொற்கை சந்தனமாரி கோவில்களுக்கு தவறாமல் சென்று தரிசனம் செய்ததோடு கொடையும் வழங்கிச் சிறப்புச் செய்வாராம்” கிறிஸ்தவத்திற்கு மாறிய பின்பும், தமது பூர்வ மத நம்பிக்கைகளையும், சடங்குகளையும் பரதவர்கள் இன்றும் பின்பற்றிவருகின்றனர் என்பதற்கு நாவலில் பதிவாகியுள்ள இதுபோன்ற செய்திகள் ஆதாரமாக உள்ளன (Joe D'Cruz, 2017).

திருமணம், இறப்பு சார்ந்த சடங்குகள்

பரதவர் வழிபாட்டு முறைகளிலும் சடங்குகளிலும் பூர்வ மதத்தின் தொடர்ச்சி நீள்கின்றன. இவர்களின் திருமணச்சடங்கின்போது, மணமக்கள் ஊர்வலம் செல்கையில் ஊரில் எத்தனை தெருக்கள் இருக்கின்றதோ, ஒவ்வொரு தெருவுக்கும் வெற்றிலைப் பெட்டி வைக்க வேண்டும்என்ற ஆசார முறை உள்ளது. திருமணத்தன்று மாப்பிள்ளை பாண்டியபதி மன்னராகக் கருதப்பட்டு, அன்றையத் தினம் மாப்பிள்ளைக்குக் குடை பிடித்து, கட்டியம் கூறி, நடை விரிக்கும் வழக்கமும் இருந்துவருகிறது. ஊர்த்தலைவர் மாப்பிள்ளைக்குப் பாரம்பரியத் தொப்பியை அணிவிப்பார். ஊர்வலம் சென்று வந்தபின்பு

மஞ்சள், குங்குமம் கரைத்துச் சூடம் கொடுத்தி, ஆர்த்தி எடுக்கும் வழக்கமும் இன்றும் தொடரப்பட்டு வருகிறது.

மரணச் சடங்குகளில், பிடிமண் போடுதல், பால் ஊற்றுதல் ஆகிய இந்துமதச் சடங்குகளை இம்மக்கள் கைக்கொள்கின்றனர். இறந்தவரின் உடலை அடக்கம் செய்வதற்காக மையவாடிக்குச் செல்பவர்கள் கடலில் கால் நனைத்தப் பின்புதான் வீடு திரும்ப வேண்டும் என்ற ஆசாரம் உள்ளது. புனிதமான கடல்நீர் உடலை நனைக்கும்போது அசுத்த ஆவிகள் விலகி ஓடுமென்பது இதன் பின்னணியிலுள்ள நம்பிக்கை. கடல் துறைகளில் இறந்த உறவினர்களை வருடத்திற்கு ஒருமுறை நினைவுகூர்ந்து அவர்களுக்காகப் பலிப்பூசை கொடுக்கும் முறையும் இவர்களுக்கு உண்டு. பூசை முடிந்த பிறகு கல்லறைக்குச் சென்று மெழுகுவர்த்தி கொடுத்தி, மலர் மாலைகளையிட்டு வழிபாடுகள் செய்யும் முறையும் இம்மக்களிடையே பரவலாக உள்ளது.

கடல்சார் மக்களின் வறுமையும் குடிப்பழக்கமும்

கடலில் தங்களைத் தாக்க வரும் கொடிய உயிரினங்களிடமிருந்து தங்களைத் தற்காத்துக்கொள்ளும் வீரமும் ஆற்றலும் உடையவர்களாகவும், இயற்கையின் நுட்பங்களை அவதானித்து அறியும் ஆற்றல் பெற்றவர்களாகவும் விளங்கும் கடல்சார் பரதவர்கள், மதுபோதைக்கு ஆளாகி வறுமையில் வாடுவதை கொற்கை நாவலில் காட்சிப்படுத்தி இருப்பார் ஆசிரியர் வேலைச் சமை, கடும் வெயிலிலும், புயலிலும், கொடுங்காற்றிலும் பணிபுரிய வேண்டிய கட்டாயம், உடலுறுப்புகளை இழத்தல், மீன் கிடைக்காமல் வெறுங்கையாய்த் திரும்புதல், சம்மாட்டிமாரின் ஏமாற்றுதல்கள், கடன் வாங்கி மீளவே முடியாமல் தற்கொலை செய்தல் எனக் கடல் வாழ் பரதவர் படும் பாடுகள் ஏராளம். பருவக்காலங்களுக்கு ஏற்ப மாறும் வாழ்வின் நிச்சயமின்மை அவர்களை சிலசமயங்களில் மூர்க்கமானவர்களாகவும், தீவிரமிக்கவர்களாகவும் மாற்றுகின்றன. இவ்வகப் பண்புகளே நாவலின் போக்கைத் தீர்மானிக்கிறது. “நமக்குத்தான் தலையெழுத்து இந்த மாரி மழைக்கிலயும் காது வெடிக்கிற கூதலுக்குள்ளயும் கெடந்து சாவணுமின்னு” என்று சவரியாப்பிச்சை - லொஞ்சி ஆகியோரின் உரையாடல் பரதவர் வாழ்வின் துன்பங்களை வெளிக்காட்டுகிறது (Joe D'Cruz, 2017).

“கிரேக்கரும், சீனரும், சோனகரும், பொர்ச்சுகீசியரும், வெள்ளையரும் வந்து வாணிபம் வளர்த்த பரதவரின் தொனித் துறைமுகம் இன்று வெறிச்சோடிக் கிடக்கிறது.” “தேய்ந்து போன மூன்று மிதியடிகளை ஒன்றைச் சேர்த்துத் தைத்து, பார்க்கப் பாவமாக இருந்தது. நெருங்கிப் பார்த்தால் அந்தக் காலத்தில் தூத்துக்குடியில் கப்பலோட்டி வாழ்ந்த குடும்பத்தின் வாரிசு.” ஒருகாலத்தில் கடல் வணிகர்களாக விளங்கிய பரதவர்கள், இன்று வறுமையில் வாடும் சூழலையும், தங்கள் பூர்விகத் தொழிலைத் தொலைத்து செருப்புத் தைக்கும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுவிட்ட நிலைகளையும் நாவலில் ஆங்காங்குச் சுட்டப்பட்டுள்ளது (Joe D'Cruz, 2017).

சாதிய ஏற்றத்தாழ்வு

நூற்றாண்டுகளின் கால ஓட்டத்தினூடே பெரிய மாற்றங்களற்ற, தனித்த பண்பாட்டுக் கூறுகளுடையவர்களாய் விளங்கிய தொல்குடியினரான நெய்தல் நிலப் மக்கள் இன்று ‘பர்னாந்துமார்’ என்றழைக்கப்படுகின்றனர். இவர்களுக்குள்ளே கம்மரர், மெனக்கெடன்மார், மேசைமார், கோட்டு போட்டவம் எனப் பல்வேறு வகை சாதிகள் உள்ளன. இச்சாதிகளுக்குள்ளே ஏற்றத்தாழ்வு உள்ளன. இந்த உட்சாதிப் பிரிவுகளால், பகைகளும் ஒற்றுமையின்மையும், சண்டைகளும் இவர்களுக்கிடையே உள்ளன. பரதவர் இனத்தின் வளர்ச்சிக்கும் முன்னேற்றத்திற்கும் இவை இன்று பெரிய தடைக்கற்களாக இருப்பதை நாவல் சுட்டுகிறது.

ஆணாதிக்கம்

பொதுவாக நம் நாட்டில் ஆறுகளுக்குப் பெண் பெயர்களை வைப்பது போலவே, இச்சமுதாயத்திலும் கடலை அன்னையாகப் பாவிக்கும் போக்கு உள்ளது. குமரி அன்னையை ஆதி பரத்தி என்று சிறப்பித்துப் பேசுவது போலவே தோணிகளுக்கும் கப்பல்களுக்கும் பெண் பெயர்களைச் சூட்டுவது இவர்தம் மரபாக இருக்கிறது. எடுத்துக்காட்டாக ஜெய மேரி, ரெஜினா, ஞானம்மாள், பாக்கிய லட்சுமி என்ற பெயர்கள் படகுகளுக்கும் கப்பல்களுக்கும் வழங்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். தோணி சார்ந்த வருணனைகளில் கூட பெண்ணோடு ஒப்பிட்டுப் பேசும் வழக்கை இந்நாவல் வெளிக்காட்டுகிறது. கடலை, ஆண் கடல், பெண் கடல் என்றும் பிரித்துப் பேசுவதோடு, அலை திரண்டு வரும் கடலை ஆண் கடலென்றும் அமைதியாக இருக்கும் கடலைப் பெண் கடல் என்றும் பேதப்படுத்தி, பெண் அமைதியைக் கடைபிடிக்க வேண்டியவள் என்ற கருத்தாக்கம் இச்சமூகத்தில் விதைக்கப்பட்டுள்ளது. நாவலில் குறிப்பிடப்படும் ஒரு பஞ்சாயத்துத் தீர்ப்பிலும் கூட “சேலை கட்டி, முக்காடு போட்டு, பொம்புள மாறி ஊர்ப் பொதுவுல மன்னிப்புக் கேக்கனும்” என்று தீர்ப்பு வழங்கப்படுகிறது (Joe D'Cruz, 2017). அனைத்துத் தமிழ்ச் சமூகங்களிலும் ஆணாதிக்கச் சிந்தனை வேரூன்றியிருந்தாலும் பரதவர் சமூகத்தில் இது இன்னும் ஆழமாக பதிந்திருப்பதை நாவலில் குறிப்பிடும் செய்திகள் ஆதாரமாக உள்ளன.

தனி மனித ஒழுக்க மீறல்கள்

முறை தவறிய பாலியல் உறவுகளும் அதனால் ஏற்படும் குடும்ப, சமூகச் சிக்கல்களும் நாவலில் பேசப்பட்டுள்ளன. நாவலில் வசவுகளை உதிர்க்காத ஆண் பாத்திரங்களே இல்லை எனக் கூறிவிடலாம். அந்த வசவுகள் எப்போதும் பெண்களின் பிறப்புறுப்பைக் குறிப்பதாகவே வெளிப்படுகின்றன. அதன்மீது ஆண்களுக்குள்ளது வன்மமா? அல்லது அதைக் கூறுவதன் வழி ஒருவிதத் திருப்தியை அடைகிறார்களா? எவ்வாறு எல்லாச் சமூகங்களுக்கும் இவ்வசவுகள் ஊடுறுவின? என்பன போன்ற கேள்விகள் உளவியலாளர்களிடம் கையளிக்கப்பட வேண்டியவை அல்லது ஒரு நுட்பமான படைப்பாளியால் அணுகப்பட வேண்டியவை. ரஞ்சிதம், அல்வாரிஸ் பபிலோன் பாதிரி, தெரேசா, வலேரியா என்ற கதைமாந்தர்கள் திருமண உறவை மீறிய உறவுகளைக் கொண்டவர்களாய் நாவலில் வலம்வருகின்றனர். சமூகத்தால் முறையற்றது என்று நிராகரிக்கப்படும் அக உணர்வுகள் கூட இந்நாவலில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. இச்சமூகத்தில் காணப்படும் பாலியல் சுதந்திரத்தின் வெளிப்பாடாக இவற்றை அவதானிக்க இயலும்.

கைம்பெண்கள் நிலை

பிற சமூகங்களைப்போலவே இங்கும் விதவைகள் ஒதுக்கி வைக்கப்படுபவர்களாக இருக்கிறார்கள். பிலிப், சந்தக்குருஸின் விதவையான சலோமியை மணக்க நினைக்கையில் அவன் தாய் லூர்து அவளை ‘அறுதலி’ என்று மறுதலிப்பதையும் அப்பெண்மீது வெறுப்பைப் பொழிவதும் நாவல் காட்சிப்படுத்துகிறது. கணவனை இழந்த கைம்பெண்கள் வெள்ளைச் சீலை உடுத்திப் பிறர் பார்வையில் படாமல் வாழ நேரும் அவலத்தையும், பூவும் பொட்டும் அவர்களுக்கு மறுக்கப்படுவதையும் நாவலில் பதிவுசெய்கிறார் ஆசிரியர். அத்துடன் நாவலில் வரும் ஒரு கதைமாந்தரான காகுச் சாமியார் என்பவர் பல கைம்பெண் திருமணங்களை நடத்திவைத்து சமுதாயப் புரட்சி செய்யும் நிகழ்வுகளும் இடம்பெற்றுள்ளன.

முடிவுரை

கடல்சார் மக்களான பரதவர்களின் வாழ்வியலை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஜோ.டி. குருஸின் நாவலான கொற்கை. இந்நூல் நெய்தல் நிலத்தின் தன்மைகளை விவரிப்பதோடு, இந்நிலத்தின் மைந்தர்களான பெருங்குடிப் பரதவர்களின் இன்றைய வாழ்க்கை நிலைகளை சித்திரிக்கிறது. வீரமும், விருந்தோம்பலும், மனித நேயமும் மிக்கவர்களாக விளங்கும் இவர்கள் நவீன கால நாகரீக மனித

இனத்திற்குள் புகுந்துவிட்ட போலித்தன்மையற்றவர்களாகவும், அரசியல் அதிகாரம், பண பலம் இல்லாதவர்களாகவும் காணப்படுவதால், தற்போதும் பின்தங்கிய சமூகமாகவே உள்ளனர். போர்த்துக்கீசியர்களின் காலத்தில் இந்துமதத்திலிருந்து கிறிஸ்தவத்திற்கு மதம் மாறினவர்களாக இருந்தாலும் தங்கள் பூர்வ மத நம்பிக்கைகளையும், வழிபாட்டு முறைகளையும், கைவிடாமல் தற்போதும் பேணி வருவதைக் கொற்கை நாவல் பதிவுசெய்கிறது. தங்களுக்கென்ற தனித்த பல உணவுமுறைகளையும் தொழில்முறைகளையும் பண்பாட்டு அடையாளங்களையும் பெற்று விளக்குகின்றனர். இச்சமூகத்தில் சில பிற்போக்குத்தனமான செயல்பாடுகள், இவர்களின் வளர்ச்சிக்கும் முன்னேற்றத்திற்கும் தடைகளாக இருப்பதையும் நாவலை ஆராயும்போது அவதானிக்க முடிகிறது. சாதிய ஏற்றத்தாழ்வு, பெண்ணடிமைத்தனம், குடிப்பழக்கம், கல்வியில் முன்னேற்றமின்மை, தனி மனித ஒழுக்க மீறல்கள் என்பவை இம்மக்களின் வாழ்க்கையை பின்னுக்கு இழுத்துச்செல்லும் கூறுகளாக விளங்குவதைக் கொற்கை நாவல் புலப்படுத்துகிறது

References

- Arunakiri Paramacivam, (2005) Paratavar Ina Meetturuvakka Varaiviyal, Kavya pathippakam, Chennai, India.
 Joe D'Cruz, R.N., (2007) Korkai, Kalachuvadu Publications Pvt. Ltd., Nagercoil, India.
 Joseph Anthony John, T., (2002) Then Tamizhakathil Catholikkam, Selvi Pathippakam, Chennai India.
 Murukanantam, C., (1990) Paratavar Kalaiccol Akarathi, Thenmalai Pathippakam, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License